

A, 5 ΠΡΩ
4 Φοινίξ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Ἔτος Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1875

Φυλ. ΙΑ΄.

ΟΙ ΜΥΘΟΙ.

Οἱ μῦθοι τῶν Ἑλλήνων ἔλαβον τὴν ἀρχὴν τῶν ἐκ τῶν εἰς τοὺς θεοὺς ἀποδιδόμενων τελετῶν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μὴ δυνάμενος καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῶν πνευματικῶν του δυνάμεων νὰ ἐννοήσῃ πῶς τὰ περίξ αὐτοῦ ἀντικείμενα παρήχθησαν, παρεδέχθη δημιουργὸν αὐτῶν ὄν τι ἀνώτερον ἑαυτοῦ, ὃπερ ἔπλασε κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην εἰκόνα, ὑποκείμενον εἰς τὰ ἀνθρώπινα πάθη καὶ ἡδονάς· ἀλλὰ μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς τὰς φλέβας τοῦ ὄντος τούτου ἔρρεε θεῖον αἷμα, δηλ. δι' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος τρεφόμενον καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ἀκαθάρτων καὶ τραχέων τροφῶν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὄν τοῦτο παρή-

γαγε τὰ πάντα, καὶ ἐκράτει ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὰ σπέρματα τοῦ παντός καὶ τὰς τύχας τοῦ κόσμου, φυσικῶς ἔπρεπε νὰ μὴ ὑποκύπτῃ μήτε εἰς γῆρας, μήτε εἰς θάνατον. Διὰ τοῦτο ὁ Ἕλληνας τῷ ἀπέδωκε τὴν ἀθανασίαν.

Ἀφ' οὗ τοιοῦτόν τινα τὸν Δημιουργόν του παρεδέχθη, ἤρχισε ν' ἀποδίδη ἐλευθερίως εἰς πάντα τὰ ἀντικείμενα, ἅτινα τὸν ἠνάγκασαν νὰ ζητήσῃ τὴν ὑπερτάτην αὐτῶν ἀρχὴν, εἰδικὴν τινα εἰς ἕκαστον θεότητα δι' ἧς τὰ ἀκατάληπτα καὶ τὰ θαυμάσια τῆς φύσεως ἐνήργουν καὶ τοιοῦτοτρόπως εὔρε μέσον ν' ἀναπαυθῇ, παύων πάσης περαιτέρω μελέτης τῆς φύσεως.

Καὶ δὲν ἠρέσθη μόνον ν' ἀποδώσῃ θεότητος ἐνεργούσας ἐν ταῖς μεγάλαις τῆς φύσεως καὶ ἑαυτοῦ δυνάμεσι· ἀλλὰ

καὶ σχεδὸν πᾶν ἀντικείμενον, ἔστω καὶ ἐλάχιστον, ἐθεώρει ἐνεργοῦν διὰ τῆς ἐποπτείας θεότητος τινος.

Τὸ δύσκολον ἦτο πῶς νὰ καθιερωθῶσιν αἱ θεότητες αὐταὶ καὶ λάβωσι σέβας παρὰ τοῦ λαοῦ. Ἡ εὑρεσις τῶν τελετῶν καὶ τῆς λατρείας αὐτῶν ἦτο μηδενὸς λόγου ἀξία· διότι τὸ λίαν εὐφάνταστον πνεῦμα τοῦ Ἑλληνος ἦτο εἴπερ τι καὶ ἄλλο κατάλληλον πρὸς ἐξεύρεσιν τοιούτων πραγμάτων. Ἄπαξ κατωρθωθείσης τῆς καθιερώσεως καὶ τῆς ἐφελκύσεως τοῦ σεβασμοῦ τοῦ λαοῦ, ἀμέσως σχεδὸν καὶ ἄνευ δυσκολίας εὐρέθη καὶ ὁ τρόπος, δι' οὗ πᾶσαι αἱ θεότητες ἔπρεπε νὰ λατρεύωνται. Συνεστήθησαν αἱ τελεταὶ καὶ πανηγύρεις καὶ λοιπαὶ ἐθιμοτυπίαί, διωρίσθησαν ἐπίτηδες ἄνθρωποι οὐδὲν ἄλλο ἐπάγγελμα ἔχοντες, εἰμὴ τὴν λειτουργίαν τοῦ θείου. Οἱ ἱερεῖς οὗτοι διὰ πλείστων λεπτομερῶν ἐπεξηγήσεων τοῦ τόπου τοῦ ἱεροῦ κτλ. προσεπάθουν νὰ ριζώσωσι βαθύτερον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ τὸ πρὸς τὸν Θεόν των σέβας. Τὰ ἐν ταῖς τελεταῖς λεγόμενα καὶ πραττόμενα, καὶ αἱ ἐπεξηγήσεις αὐταὶ τῶν ἱερέων ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὴν γένεσιν τῶν μύθων. Οἱ μῦθοι οὗτοι οὐδὲν ἄλλο ἐπραγματεύοντο, εἰμὴ τὴν γέννησιν, τὰ ἐπὶ γῆς, ἐν Οὐρανῷ καὶ Ὀλύμπῳ συμβάντα καὶ κατορθώματα τῶν Ἀ θ α ν ἄ τ ω ν.

Οἱ Ἑλληνες οὐδαμῶς προσεπάθησαν νὰ ἐξετάσωσι τί τὸ ἀληθές καὶ τί τὸ ψευδές ἐν τοῖς μύθοις τῶν Θεῶν αὐτῶν.

Τοὺς μύθους των ἐπίστευον ὡς ἱστορικὰ γεγονότα. Ὅτι ὁ Ἑλληὴν τὰ μάλιστα ἐπεθύμει ἦτο νὰ εὕρῃ τὸ παρελθὸν τῶν Θεῶν του, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐφρόντιζε πολὺ ἂν ἦτο καὶ καθ' ἑαυτὸ ἀκόμη διάφορον. Ἡ Ἀθηνᾶ ἄλλοτε μὲν παρίσταται θεὰ προστάτις τῶν ἐργοχειρῶν καὶ τῆς ὑφαντικῆς μηχανῆς, καὶ ἄλλοτε θεὰ ἔνοπλος, προστάτις τῆς σοφίας. Αἱ τοιαῦται ἀσυναρτησίαι δὲν ἐσκότιζον πολὺ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλληνος. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι οἱ συνθέται τῶν μύθων δὲν κατήντουν μέχρι τοῦ ν' ἀποδώσωσιν εἰς τὴν Ἀθηνᾶ τὰς ἐρωτικὰς σχέσεις καὶ τὸν κροσσὸν καὶ εἰς τὴν Ἀφροδίτην τὴν αἰγίδα καὶ τὴν σοφίαν.

Οἱ μῦθοι τῶν Ἑλλήνων διέφερον ἀλλήλων κατὰ τοὺς διαφόρους τόπους. Ἡ Δήμητρα ἄλλως ἐλατρεύετο ἐν Ἐλευσί-νι καὶ ἄλλως ἐν Ἀθήναις.

Ἄλλ' ἡ μεγίστη διαφορὰ καὶ μεταβολὴ τῶν μύθων ἐπῆλθεν ἀπὸ τοῦ 700 μέχρι τοῦ 500 π. Χ. Ἡ περίοδος αὕτη τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας εἶναι πλουσία εἰς γέννησιν καὶ παραγωγὴν μύθων. Αἴτιον δ' αὐτοῦ εἶναι ἡ κατὰ τὴν διακοσιετηρίδα ταύτην ἐπέκτασις τῆς ναυτιλίας καὶ τῶν μεταξὺ Ἑλλάδος, Ἀσίας, Αἰγύπτου καὶ Φρυγίας σχέσεων. Ἐντεῦθεν ἐλήφθησαν πολλὰ θρησκευτικὰ δόγματα, ἅτινα ἀπεδόθησαν εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς θεούς.

Ὅλοι σχεδὸν οἱ σοφοὶ ἄνδρες οἱ πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστὸν ἀχμάσαντες παρεδέχοντο, ὅτι οἱ μῦθοι τῶν Ἑλλή-

νων ἦσαν ἀλληγορικοί. Τὸν δὲ καθαυτὸ νοῦν τῶν μύθων ἔπρεπε νὰ ζητήσωσιν ἐν ταῖς δυνάμεσι τῆς φύσεως καὶ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Διὰ τῆς τοιαύτης μεθόδου τὸν μὲν Δία παρεδέχοντο αἰθέρα, τὴν δὲ Ἥραν ἀτμόσφαιραν. Διὰ τοῦτο, λέγουσιν, ἡ Ἥρα εἶναι πάντοτε ζηλότυπος καὶ ἄστατος. Αἱ Ἐριννύες οὐδὲν ἄλλο σημαίνουσιν, εἰμὴ τὴν συνείδησιν τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία πάντοτε καταδιώκει καὶ τύπτει τὸν κακοῦργον.

Ὁ Ἀγγλος Γεώργιος Τρότε ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἱστορίᾳ του λέγει «τὸ νὰ προσπαθῆσω ἐπεξηγήσιν τινα τῶν μύθων εἶναι κινδυνῶδες καὶ ἀσύμφορον. Διότι, καίτοι τινὲς τῶν πράξεων καὶ τῶν ιδιωμάτων τῶν θεῶν συχνὰ δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσι δι' ἀλληγορίας, τὸ ὅλον ὅμως σύστημα οὐδαμῶς εἶναι τοιοῦτον. Ὁ φίλος τῆς θεωρίας, ὁ παραδεχόμενος τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ἐξηγήσεως εὐρίσκει, ὅτι μετὰ δύο ἢ τρία καθαρὰ καὶ ἀκριβῆ βήματα ἡ ὁδὸς δὲν τῷ εἶναι πλέον καθαρὰ καὶ ἀναγκάζεται νὰ τὴν καθάρσῃ διὰ περιορισμῶν καὶ εἰκασιῶν. Τὰ ἀλληγορικὰ πρόσωπα καὶ τὰ προσόντα αὐτῶν εἶναι πάντοτε ἠνωμένα μετὰ προσώπων μηδεμίαν ἐπιδεχομένων ἀλληγορικὴν ἐξήγησιν. Ἄλλ' αἱ δύο αὐταὶ τάξεις τοσοῦτον στενὴν σχέσιν ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας, ὥστε τὸ ν' ἀποσπάσῃ τις τὴν μὴ ἀλληγορικὴν τῆς ἄλλης καταστρέφει τὴν ὅλην πλοκὴν τοῦ μύθου».

Ἐκ τοιούτων ἀρχῶν ὀρμώμενος «ὁ Ἱστορικός τῆς Ἑλλάδος «οὐδόλως ἐν

τῷ ἀθανάτῳ αὐτοῦ ἔργῳ παραδέχεται τὴν ἀλληγορικὴν ἐπεξήγησιν. Ἐπειδὴ ὁ μῶς ἡ γνώμη του ἦτο νέα καὶ πρωτοφανής, διὰ τοῦτο λέγει πρὸς τοὺς ἀναγνώστας του τὸ περίφημον ἐκεῖνο τοῦ Ζεῦ-ξιδος «Τὸ παραπέτασμα εἶναι ἡ εἰκὼν». Ὅτι τὴνσήμερον ἀναγινώσκουμένως ποιῆσιν καὶ μῦθον, ἦτο ὅ,τι ποτὲ ἱστορία, καὶ ἡ μόνη γνησία Ἱστορία, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες ἠδύναντο νὰ συλλάβωσι περὶ τοῦ παρελθόντος των. Τὸ παραπέτασμα οὐδὲν κρύπτει ὄπισθεν αὐτοῦ, καὶ οὐδεμίαν ἀνθρώπινος δύναμις δύναται νὰ τὸ ἀποσύρῃ.

Κ. Α. ΣΤΟΥΡΟΣ.

ΤΑ ΔΥΟ ΛΕΥΚΑ ΡΟΔΑ.

Οἱ Παρίσιοι εἶναι πλουσία μητρόπολις καὶ ἀλαζὼν διὰ τὰ πλούτη της. Οἱ θησαυροὶ της εἶναι ἀναρίθμητοι καὶ ἡ πολυτέλειά της ἀπεριόριστος, ὁ δὲ εὐρὺς αὐτῆς μανθῶνας ἀνθέων μόνον δεῖται πρὸς συμπλήρωσιν τῆς λαμπρότητός του. Ἀπίστευτον ἀποβαίνει ὅτι εἰς Παρίσιους ὑπάρχει ἔλλειψις ἀνθέων, οὐχ ἦτον ὅμως εἶναι ἀληθές. Μία μόνον ἀγορὰ ἀνθέων ὑπάρχει ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἀφ' ἧς αἱ νεάνιδες προμηθεύονται τὰς ὡραίας καμेलίας καὶ τὰς ἀνθοδέσμας των. Ὁ βοτανικός θεωρεῖ ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὸ σπάνιον κρῖνον του καὶ ἡ γριζέτα τὴν ἐξ ἱῶν ἢ ρεζεδὰ γάστραν της. Τὰ ἄνθη ὅμως ταῦτα καθὼς καὶ ἄλλα Παρισινὰ προϊόντα δὲν ἔχουσι ἢ ψευδῆ τινα ὑπαρξίν· διατηροῦνται πρὸς καιρὸν διὰ τῆς ἐντέχνως ἐν ταῖς γάστραις εἰσαγομένης θερμότητος, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ πα-

ρακμάζουσι και μαραίνονται. Ὁ ἀγοραστής νομίζων ὅτι ἐγένετο κάτοχος ζωροῦ και θάλλοντος ἄνθους, εὐρίσκει αὐτὸ κατὰ τὴν εἰς τὸν οἶκον ἐπάνοδόν του ἀσθενὲς και μαραινόμενον, κατάλληλον ἔμβλημα τῶν προσκαίρων τοῦ κόσμου ἡδονῶν. Πρέπει ὅμως νὰ προσθέσωμεν πρὸς τιμὴν τῶν Παρισίων, ὅτι σὺν τοῖς ἄλλοις ὑπάρχουσι και τινες μεγαλοπρεπεῖς ναοὶ ἀφιερωμένοι εἰς τὴν θεὰν Θαλλώ. Δύναται δὲ τις νὰ ἴδῃ εἰς τινὰς τῶν μεγαλοπρεπεστέρων ὁδῶν τῆς πόλεως ταύτης λαμπρὰ καταστήματα, διατηρούμενα ὑπὸ ὠραίων και θελατικῶν νεανίδων, ἐν οἷς ὑπάρχουσι κομψοὶ μικρογραφικοὶ βωμοὶ, ἐγερθέντες πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης. Ἐκεῖ θέλει εὐρεῖ τὸ ἀνθοῦν ῥόδον, οὐτινος τὸ χρῶμα ὁμοιάζει μὲ τὸ πρῶτον ἐρώθημα αἰδήμονος παρθένου· τὸ κρῖνον, ἔμβλημα τῆς ἀγνότητος, μὲ τὰ χρυσὰ πέταλα και ἀλαβάστρινα κύπελλα, τὸ εὐώδες ῥόδον, τὸ ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἐνοούμενον ἄνθος, και ἐν ἐνὶ λόγῳ τὴν εἰκόνα σύμπαντος τοῦ φυτικοῦ βασιλείου. Ἐκεῖ εὐρίσκεις νέφος ἀρωματώδους ἀναθυμιάσεως, ἀφ' ἧς ὁ ἐξ ἀνθέων στέφανος ἀρύεται τὴν εὐωδίαν του. Ἐν τούτοις ἡ ἐπάρκεια τῶν ἀνθέων μεγάλως δυσαναλογεῖ μετὰ τῶν ἄλλων πολυτελειῶν τῆς γαλλικῆς μητροπόλεως. Τὰ χειμερινὰ ἄνθη ἰδίως εἶναι πολὺ σπάνια και μόνον οἱ βοτανικοὶ γνωρίζουσι τοὺς μόχθους, οὓς ἀπαιτεῖ ἡ ἀνάπτυξις των. Ἐχουσιν ἀνάγκην ἰσοσταθμούσης θερμοκρασίας και τῆς ἀκαματωτέρας ἐπιτηρήσεως και προσοχῆς.

Ἡ δεσποσύνη Πασχαλινὴ Βενσὰ ἦτο μία τῶν περιφημοτέρων ἀνθοκόμων ἐν Παρισίοις· ἦτο ἐνθουσιασμένη εἰς τὸ ἔργον της· μολονότι δὲ πολλὰ πτωχῆ, ἐκαλλιέργει τὰ ἄνθη της μετὰ ποιητικοῦ, οὕτως εἰπεῖν, ζήλου, ὅστις διήγειρε τὸν θαυμασμὸν ὅλων τῶν γνωρίζόν-

των αὐτήν. Ὁ μικρὸς αὐτῆς κήπος, κείμενος εἰς τι προάστιον τῆς πόλεως, ἐκαλλύνετο πάντοτε ἀπὸ ἀριστούργημά τι τοῦ φυτικοῦ βασιλείου.

Ἦτο χειμῶν, ὅτε δχημά τι, ταχέως ἐλαυνόμενον ἐστάθη πρὸ τῆς θύρας τῆς Πασχαλινῆς και εὐγενῆς τις γραῖα μετὰ πολυτελήτρου νεάνιδος ἐξῆλθον τούτου. Ἦσαν ἡ μαρκεσία δὲ Ῥεζενιάλ και ἡ θυγάτηρ αὐτῆς.

— Δεσποσύνη, εἶπεν ἡ μαρκεσία, ἡ θυγάτηρ μου μέλλει νὰ ὑπανδρευθῆ μεθαύριον και ἔχομεν ἀνάγκην ἐνὸς λευκοῦ ῥόδου διὰ τὸν νυμφικὸν στολισμὸν της. Ἦκουσα ὅτι ἔχετε ἐν·

— Ἐχω δύο μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ Πασχαλινὴ.

— Δύναμαι νὰ τὰ ἴδω;

— Βεβαίως.

Και αἱ δύο ξένοι ὠδηγήθησαν εἰς ὠραιότητα ῥοδωνιὰν, φέρουσιν δύο ἡμινεωγμένα ῥόδα, ἅτινα διέχεον γλυκυτάτην εὐωδίαν.

— Δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε ἀμφοτέρω; ἠρώτησεν ἡ μαρκεσία.

— Ὅχι, κυρία, ὑπέλαθεν ἡ Πασχαλινὴ μετὰ στεναγμοῦ. Τὸ ἐν εἶναι διατεθειμένον.

— Λοιπὸν θὰ λάβω τοῦτο, εἶπεν ἡ κυρία. Πόσον τιμᾶται;

— Δύο λουδοβίγια ἀπήντησεν ἡ ἀνθοκόμος.

— Λάβε τα, εἶπεν ἡ μαρκεσία και πέμψατε τὸ ῥόδον εἰς τὴν οἰκίαν μου κατὰ τὴν ὁδὸν Ὀνωρίου.

Ἡ Πασχαλινὴ προσέκλινεν εὐγενῶς και ὠδήγησε τὰς πλουσίας πελάτιδάς της πρὸς τὴν θύραν τοῦ ταπεινοῦ αὐτῆς οἰκήματος.

« Τί εὐτυχία! » ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. « Τεσσαράκοντα φράγκα! Διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου δύναμαι νὰ πληρώσω τὸ ἐνοίκιόν μου και νὰ

ἀπαλλαγῶ τῆς ἀποπομπῆς. Ὁ προσφιλὴς μοὶ μήτερ! και ἐξ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς εὐδαίμονος διαμονῆς σου ἐπιβλέπεις και προστατεύεις τὴν θυγατέρα σου.»

Ἡ νύξ αὕτη ἦτο ἐκ τῶν θλιβερωτέρων τῆς Πασχαλινῆς. Ἦτο ἡ ἐπέτειος ἐσπέρα τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς της, τῆς καλῆς και εὐσεβοῦς ἐκείνης γυναικὸς, ἧτις ἐνέσπειρεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς θυγατρὸς της δύο ἀγνά αἰσθήματα, τὴν πρὸν τὸν Θεὸν λατρείαν και τὴν πρὸς τὰ ἄνθη ἀγάπην. Ἐθρήνει ὅθεν ἀναμνησκομένη τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς ἀξιαγαπήτου ταύτης μητρὸς, ἣν ὁ θάνατος ἀφῆρπασεν ἀπ' αὐτῆς. Ἦτο τότε ψυχρὰ τις χειμερινὴ νύξ, καθ' ἣν καθημένη παρὰ τὴν κλινὴν τῆς ψυχρῶραγούσης ἡ ὀλοφυρομένη κόρη ἤκουσεν αὐτὴν ψιθυρίζουσαν μὲ ἀσθενῆ πλὴν γλυκεῖαν φωνήν, — Πασχαλινὴ, διατηροῦνται εἰσέτι τὰ λευκά μας ῥόδα;

« Μάλιστα, μήτερ, ὑπέλαθεν αὕτη.

« Φέρε μοὶ λοιπὸν αὐτά, ἐπιθυμῶ ν' ἀπολάσω ἅπαξ ἔτι τῆς θεᾶς των.

Ἡ θυγάτηρ ἔφερε ταῦτα ἦσαν δὲ δύο ἀκμάζοντα ῥόδα ἐπὶ τινος κλάδου.

Ὁ ἰατρὸς εἶπεν, ὅτι ἡ εὐωδία τῶν ἀνθέων τούτων θέλει βλάψει τὴν πάσχουσαν.

« Ἀδιάφορον, εἶπεν αὕτη, τὰ ῥόδα ταῦτα και ἡ θυγάτηρ μου θέλουσιν ἐπιζῆσαι πολὺ μετ' ἐμέ. Πασχαλινὴ, δός μοὶ ἐν ἐξ αὐτῶν. Θάψον τοῦτο μετ' ἐμοῦ.

Ὀλίγας στιγμὰς μετὰ ταῦτα ἐξέπνευσεν.

Ἐνῶ ἔκειτο νεκρὰ τὸ ῥόδον ἐτέθη εἰς τὰς χεῖρας της, ἀλλ' ὅτε κατέθεσαν τὸ σῶμα ἐν τῷ φερέτρῳ τὰ φύλλα τοῦ ἄνθους κατέπεσαν. Ἐτάφη μόλις δ' ἐκλείσθη ὁ τάφος ἡ κόρη ἐξέπεμψε κατασκευαστὴν τινὰ οἰμωγὴν ἀγνήν και τρυφερὰν, ὡς ἡ καρδία ἀφ' ἧς ἐξῆλθεν.

Ἡ θυγάτηρ διήλθε τὴν νύκτα ἐν προσευχαίς και ἀναμνήσεσι τῆς μητρικῆς ἀγάπης. Τὴν ἀκόλουθον πρωτὰν ἐπανελάβε τὴν ἐν τῷ κήπῳ καθημερινὴν ἐργασίαν της. Ἐνθυμήθη ὅτι ὑπεσχέθη νὰ πέμψῃ ἐν ῥόδον εἰς τὴν μαρκεσίαν και μετέβη νὰ τὸ λάβῃ, λυπηρὸν νὰ τὸ ἀναφέρῃ τις ἐν τῶν ἀνθέων εἶχε μαρανθῆ ἐν μόνον ῥόδον ἐναπέμεινεν ἡδῆ.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἦλθεν ἐξαιτούμενος τὸ ἐνοίκιον.

— Κύριε, εἶπεν ἡ Πασχαλινὴ, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς πληρώσω.

— Και διὰ ποῖον λόγον, ἀφοῦ χρήματα ἔχεις; ἐπρόσθεσεν ὁ οἰκοδεσπότης, ὑπενθυμίζων αὐτῇ τὰ δύο λουδοβίγια, ἅτινα ἐπληροφορήθη ὅτι ἔλαβεν ἀπὸ τὴν μαρκεσίαν.

— Τὰ δύο λουδοβίγια δὲν εἶνα πλέον ἰδικά μου. Τὸ ῥόδον ἐμαρανθῆ και ἐξέπνευσε, τὰ δὲ χρήματα θὰ ἐπιστραφῶσιν.

— Ἄλλ' ἰδοὺ ἀπομένει ἐν ἑτερον ῥόδον, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης, διατὶ δὲν στέλλεις τοῦτο;

— Ἐπειδὴ τὸ ὑπεσχέθη ἡδῆ εἰς ἄλλον, ὑπέλαθεν, ὅπερ δὲν θέλω ἀνταλλάξαι μὲ ὅλον τὸν χρυσὸν τοῦ κόσμου.

— Τότε λοιπὸν, ὑπέλαθεν ὁ πικρὸς οἰκοδεσπότης, παρακαλεῖσαι νὰ μὰς ἀδίασθῃς ἀμέσως τὴν γωνία. Δὲν ἐπιτρέπω εἰς οὐδένα νὰ κατέχῃ τὰς κλύβας μου δωρεάν.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀπεκρίθη ἡ κόρη ἀταράχως.

Ἡ μαρκεσία λαβοῦσα τὰ χρήματα ἅτινα ἀφῆκε τὴν προτεραιάν τῆς Πασχαλινῆς, ἔδραμε εἰς τὸν κήπον, ἵνα μάθῃ τὸν λόγον δι' οὗ δὲν ἐστάλη τὸ ῥόδον. Ἐπληροφορήθη δὲ ὅτι ἡ δεσποσύνη Βενσὰ ἐξῆλθε πρὸ ὀλίγου μὲ ἐν λευκὸν ῥόδον εἰς χεῖρας. Ἡ μαρκεσία τρα-

φείσα εἶδεν αὐτήν, περίεργος δὲ νὰ ἴδῃ ποῦ διευθύνετο, ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ἡ Πασχαλινὴ εἰσῆλθεν εἰς τι νεκροταφεῖον, γονυπετήσασα δὲ ἐπὶ τινος τάφου, τοῦ τάφου τῆς μητρὸς τῆς, καὶ φυτεύσασα τὸ ῥόδον ἐπ' αὐτοῦ, ἀνέκραξεν: ὦ μητὲρ! δέχθητι τοῦτο ὡς τεκμήριον ἀναμνήσεως. Λάβε τὸ ἄνθος τοῦτο, ὅπερ ἐν τῇ ζωῇ τοσοῦτον ἠγάπας καὶ τὸ ὅποιον αἱ ἴδιαί μου χεῖρες ἐκαλλιέργησαν δι' ἐσέ. Ἰκέτευσον διὰ τὸ πτωχὸν τέκνον σου, τὸ ὅποιον μένει σήμερον ἄνευ προστασίας καὶ ἐλπίδος». Καὶ μετὰ δακρῶν κατέβρεξε τὸν ξύλινον σταυρὸν, ὅστις ἦτο τὸ μόνον ὅπερ ἐσημείου τὸν τόπον τῆς ἀναπαύσεως τῆς περιποθήτου μητρὸς τῆς.

Ἡ μαρκεσία κινηθεῖσα εἰς δάκρυα ἀπεσύρθη χωρὶς νὰ ἐννοηθῇ.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ Πασχαλινὴ ἠτοιμάζετο πρὸς ἐκκένωσιν τῆς καλύβης τῆς.

— Ποῦ ὑπάγεις; ἠρώτησαν αὐτὴν τινὲς τῶν φίλων τῆς.

— Πρέπει νὰ σὰς ἐγκαταλείψω.

— Καὶ διατί;

— Διότι δὲν δύναμαι νὰ πληρώσω τὸ ἐνοικίον μου.

— Ἀλλὰ τὸ ἐνοικίον σου εἶναι πληρωμένον διὰ δύο ἔτη εἶπον ἐκεῖναι.

— Εἶναι δυνατόν; ἀνέκραξεν ἡ Πασχαλινὴ.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθησαν, καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις.

Ἡ Πασχαλινὴ ἐξεπλάγη τὸ πρῶτον, κατένοιησεν ὅμως ἀμέσως τὴν εὐχάριστον ἀλήθειαν. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καλοενδεδυμένους ὑπηρέτας ἐνεχείρισεν αὐτῇ τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν ἐμπεριέχουσαν 200 λουδοβίγια.

« Δεσποσύνη

« Γνωρίζω τὰ πάντα. Γνωρίζω ὅτι ἐδώκα-

τε εἰς τὴν μητέρα σας τὸ ἄνθος, δι' οὗ ἐπεθύμησα νὰ στολίσω τὴν νυμφικὴν αἰσθητά μου. Ἔχω μητέρα τὴν ὁποίαν λατρεύω ἐπομένως δύναμαι νὰ ἐκτιμῶσω τὴν πρὸς τὴν σὴν στοργὴν σας. Τοῦτου ἕνεκα δράττομαι τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ὅπως ἐκφράσω τὴν πρὸς ὑμᾶς συμπάθειάν μου διὰ τὸ τρανὸν τοῦτο δεῖγμα τῆς πρὸς τὴν μητέρα στοργῆς σας. Δέχθητι παρακαλῶ τὸ ἐσώκλειστον εἰς ἔνδειξιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἀναμνήσεώς μου. Ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν θέλετε μοὶ ἀποποιηθῆ τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀρχίσω τὸν συζυγικόν μου βίον ἐκτιμῶσα τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς καθήκον.

Ἡ εἰλικρινὴς φίλη σου

AMENA·Γ·Σ ΔΕ ΡΕΖΕΝΙΑΑ.

Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΙΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια — Ἰδε Φυλλάδιον Γ')

Ἀξιαγάπητοι ἀντιπρόσωποι τῆς κομψότητος καὶ τοῦ ἀττικισμοῦ τῶν Ἀθηναίων, νέοι νικηφόροι, θελκτικοὶ ἀθληταί, ὀμνύω εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγός, ὅτι οὐδέποτε ἠγαπήθητε ὑπὸ τῆς Πλαγκῶν, βεβαιῶ δὲ ὑμᾶς ἐπὶ πλέον, ὅτι ὁ ἔραστής αὐτῆς δὲν εἶναι οὔτε εἰς ἀθλητῆς, οὔτε εἰς νάνος κυφός, οὔτε εἰς φιλόσοφος, οὔτε εἰς μαῦρος, ὡς θέλει νὰ τὸν χαρακτηρίσῃ ὁ Ἀξίολχος.— Ἐννοῶ ὅτι εἶναι σκληρὸν νὰ βλέπῃ τις τὴν ὠραιότεραν κόρην τῶν Ἀθηναίων ζῶσαν ἐν ἀπομονώσει ὡς μία παρθένος προτομαζομένη νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, καὶ ὅτι εἶναι ὀχληρὸν, μαρτύριον ἀνυπόφορον διὰ σὰς, ὡς Ἀθηναῖοί μου, νὰ μὴ πορευῆσθε πλέον εἰς τὸν οἶκόν τῆς, ὅπου ἄλλοτε διήρχεσθε τὸν καιρὸν τόσον εὐχάριστως

παίζοντες καὶ στοιχηματίζοντες τοὺς πιθήκους σας, τὰς ἐξοχικὰς σας οἰκίας καὶ τὰς ἐρωμένας σας. Ἐννοῶ ὅτι ἦτο λίαν θελκτικὸν νὰ βλέπητε ὀρχουμένας τὰς εὐλυγίστους Ἀφρικανίδας, ἕνα νέον δούλον νὰ φυσᾷ τὸν αὐλὸν κατὰ τὸν Ἰωνικὸν ῥυθμὸν, ἢ μίαν ὠραίαν δούλην ἄδουσαν, ἐνῶ σεῖς ἀνεπαύεσθε νωχελῶς ἐπὶ μαλακῶν ἀνακλίντρων, δροσίζοντες τὸν φλεγόμενον λάρυγγά σας δι' οἴνου Συρακουσίου ἀποψυχρανομένου προηγουμένως διὰ χιόνος τοῦ Ἰμηττοῦ. Ἡ Πλαγκῶν ἡ Μιλησία εὐχαριστεῖται ἐν τῷ μέλλοντι νὰ μὴ ἦναι γυνὴ τοῦ συρμοῦ ἀπεφάσισε νὰ ζήσῃ ἐπ' ὀλίγον καὶ δι' ἴδιον αὐτῆς λογαριασμόν. Αὐτὴ ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι εὐθυμος ἢ μελαγχολικὴ, ζωηρὰ ἢ σύννουρος, ἐπὶ ποδὸς ἢ ἀναπαυομένη ἐπὶ Περσικοῦ τάπητος καθ' ἕνα τρόπον ἢ φαντασία τῆς ἀρέσκηται. Σὰς ἔδωκεν ἤδη ἀρεκτὸν μέρος τῆς ζωῆς τῆς. Ἐὰν ἠδύνατο νὰ σὰς ἐπιστρέψῃ τὰ μειδιάματα, τὰς ὠραίας λέξεις καὶ τὰς θωπεῖας ἃς σὰς ἀφήρασεν ἡ φιλάρεσκος καὶ ἀστόχαστος γυνὴ, ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι ἤθελε τὸ πράξει εὐχάριστως ἀντὶ πάσης θυσίας. Τί δὲν ἔδιδε, τί δὲν ἐθυσίαζεν ἵνα ἐξαλειφθῇ ὀλοσχερῶς τῆς μνήμης τῆς, τῆς μνήμης ἀπάντων, τὸ παρελθόν τῆς, ἵνα σὰς ἦναι ἐξ ὀλοκλήρου ἄγνωστος!... Κλαύσατέ την, εἶναι ὁ πρῶτός τῆς ἔρωτος! ἀπ' αὐτῆς τῆς ἡμέρας αὕτη ἐνόησε τὴν παρθενίαν καὶ τὴν αἰδῶ. Ἀπέβαλε τὸν Φαρναβάζην, τὸν μέγαν σατράπην, παρ' οὗ ἠδύνατο νὰ ἀπολαύσῃ ἀγαθὰ ὄντως βασιλείσης ἀπέβριψε τὰς προσφοράς τοῦ Κλεάρχου ὅστις ἦτο ὁ μόνος κληρονόμος του.

Ὅλοι οἱ κομψοπροπεῖς τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας ἐξανέστησαν ἐπὶ τῇ ἀλλοκότῳ ταύτῃ ἀρετῇ. Ὁ Ἀλικιβιάδης θέλει νὰ θέσῃ πῦρ εἰς τὸν οἶκον τῆς Πλαγκῶν καὶ νὰ τὴν ἀρπάσῃ διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὸν ἐγωιστὴν δραγῶνον τὸν

ἔχοντα τὴν ὑπερβολικὴν ἀξίωσιν νὰ τὴν θέλῃ δι' ἑαυτὸν καὶ μόνον. Ὁ Κλέων παρακαλεῖ τὴν Ἀφροδίτην μετὰ δακρῶν νὰ ὀργισθῇ κατὰ τῆς ἀπίστου ἰσρείας τῆς. Ὁ Θρασύλλος εἰς τοσοῦτον ἀπελπισίας περιῆλθεν ὥστε δὲν καλλωπίζεται πλέον ἢ δις μόνον τῆς ἡμέρας.

Ὁ ἔραστής τῆς Πλαγκῶν ἠρίθμει μόλις 20 ἀνοίξεις, ἦτο δὲ τόσον ὠραῖος ὥστε τὸν ἐξελάμβανον διὰ τὸν Ἰάκινθον τὸν φίλον τοῦ Ἀπόλλωνος ὅλαι αἱ κινήσεις του συναδεδεῖντο μετὰ χάριτος ἐκτάκτου. Ἡ ἑβενώδης καὶ μακρὰ κόμη του, οἱ λευκότεροι παρίου μαρμαροῦ ὁμοί του, τὸ ῥοδόχρουν τῶν παρεῖων του, ἡ ἔκτακτος τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου του κανονικότης, οἱ δίκην μαργαριτῶν καὶ ὄπισθεν ῥοδοχρῶν χειλέων κρυπτόμενοι ὀδόντες του, οἱ ὕγροι αἰείποτε μέλανες ὀφθαλμοί του, ἡ γραφικὴ βίς του, πάντα ταῦτα εἰσιν ἀνώτερα πάσης περιγραφῆς.

Τοιοῦτος ἦν ὁ ἔραστής τῆς ὠραίας Πλαγκῶν, ὅστις στηριζόμενος ἐπὶ τινος καθίσματος ἐθεᾶτο τὴν ἐρωμένην του οὔσαν ἐν τῷ καλλωπιστηρίῳ τῆς περιστοιχισμένην ὑπὸ θεραπεινίδων, καταγινομένων εἰς τὴν τακτοποίησιν τῆς κεφαλῆς τῆς, καὶ συνεχῶς στρεφομένην μετὰ μειδιάματος ἐπαγωγῆς πρὸς αὐτόν.

Ἄλλοίμονον! Ὁραία καὶ θελκτικὴ Πλαγκῶν, ἡ εὐτυχία σου δὲν μέλλει νὰ διαρκέσῃ. Νομίζεις ἄραγε, ὅτι αἱ φίλαι σου Φλώρα, Ἀρχενάση καὶ αἱ ἄλλαι ὅλαι θὰ ἀνεχθῶσι ποτὲ νὰ σὲ βλέπωσιν εὐτυχουσαν; Πλανᾶσαι, ὠραία Πλαγκῶν, τὸ παιδίον αὐτὸ, ὅπερ θέλεις νὰ κρύψῃς καὶ τὸ ὅποιον κρατεῖς αἰχμάλωτον τοῦ ἔρωτός σου, θὰ σοὶ ἀρπάσωσι διὰ παντὸς τρόπου. Μὰ τὰ ὕδατα τῆς Στυγός! ἡ ἀπόφασίς σου αὕτη τοῦ νὰ ζήσης εὐτυχῆς καθ' ἕνα τρόπον σὺ ἐννοεῖς, ἐγέννησε μέγα καὶ φοβερὸν ἐν τῇ πόλει σκάνδαλον.

Εἰς δούλος παραμερίσας τὸ βαρύτιμον τῆς θύρας παραπέτασμα καὶ εἰσελθὼν ἐπλησίασε τὴν Πλαγκῶν καὶ τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι δύο ἐκ τῶν φίλων τῆς Ἡρακλίας καὶ ἡ Ἀρχενάση ἤλθον νὰ τὴν ἐπισκεφθῶσι.

— Φύγε, φίλε, εἶπεν ἡ Πλαγκῶν πρὸς τὸν ἐραστὴν τῆς· δὲν θέλω νὰ σὲ ἴδωσιν αὐταὶ αἱ γυναῖκες· δὲν θέλω νὰ μοὶ κλέψωσιν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον τῆς καλλονῆς σου, ἔστω καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν· ὑποφέρω φρικτὰ ὅταν μία γυνὴ σὲ βλέπει.

Ἐν τῷ νέῳ ὑπήκουσε· πλὴν δὲν ἀπεσύρθη καὶ τόσον ταχέως ὥστε νὰ μὴ δυνηθῆ ἡ Ἡρακλίας, ἥτις ταυτοχρόνως εἰσῆρχετο, νὰ τὸν ἴδῃ καὶ ἀναγνωρίσῃ.

— Ἐ; καλημέρα, ὦραία μου περιστέρα· πῶς ὑπάγει ἡ υἱεία; τὸ ἐξωτερικὸν σὲ δεικνύει καλῶς ἔχουσαν. Ποῖος λοιπὸν ἔλεγεν ὅτι ὑπεφέρατε πολὺ, εἰς τρόπον ὥστε παρηλλάξατε ἐντελῶς, καὶ ὅτι ἕνεκα τούτου δὲν τολμᾶτε πλέον νὰ ἐξέλθητε; ἐπέλεξεν ἡ Ἡρακλίας ἀσπαζομένη τὴν Πλαγκῶν μετὰ διαδηλώσεων ἀνεκφράστου χαρᾶς.

— Ὁ Θρασύλλος εἶπε τοῦτο ἐπρόσθεσεν ἡ Ἀρχενάση καὶ σὲ προτρέπω νὰ τὸν ἐκδικηθῆς κάμνουσα αὐτὸν νὰ σὲ ἐρωτευθῆ ἔτι πλειότερον, χωρὶς καὶ ν' ἀνταμοίψῃς τὸν ἔρωτά του. Ἀλλὰ, τί ἤθελα νὰ εἶπω; Ζῆτε ἐν ἀπομονώσει ὡς εἰς φρόνιμος ὅστις ζητεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ σύστημα τοῦ παντός. Δὲν ἀναμιγνύεσαι πλέον εἰς τὰ ἐγκόσμια.

— Τίς ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ ποτὲ ὅτι ἡ Πλαγκῶν ἤθελε καταστῆ φιλόσοφος.

— ὦ, ὦ! τοῦτο δὲν πιστεύω νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ θύσωμεν εἰς τὸν ἔρωτα καὶ τὰς χάριτας. Ἡ ἰδική σας φιλοσοφία δὲν ἔχει γενειάδα· δὲν εἶναι ἀληθές, Πλαγκῶν; τὴν εἶδον πρὸ ὀλίγου σπεύδουσαν νὰ κρυφθῆ εἰς ἐ-

κείνην ἐκεῖ τὴν θύραν καὶ ἂν δὲν μὲ ἠπάτησαν οἱ ὀφθαλμοί μου εἶναι ὁ Κτησίας, ὁ ἐραστής τῆς Βακχίδος τῆς Σάμου.

Ἡ Πλαγκῶν ἤλλαξεν ὄψιν, ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν νώτων τῆς ἐξ ἐλεφαντοκοκκάλου ἑδρας τῆς καὶ ἐλειποθύμισε.

Αἱ δύο φίλαι ὑπεχώρησαν πλήρεις εὐχαριστήσεως ὅτι ἔβριψαν χάλιν εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς Πλαγκῶν, ὅστις θὰ ἐτάραττεν ἐπὶ πολὺ τὴν ἡρεμοῦσαν ἐπιφάνειάν τῆς.

Εἰς τὰς κραυγὰς τῶν ἐνδακρῶν γυναικῶν, αἵτινες συνωθοῦντο πᾶσι τῆς δεσποίνης των, εἰσῆλθεν ὁ Κτησίας εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐξεπλάγη μεγάλως εὐρὼν λειπόμενον τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου μόλις ἀφῆκε μειδιῶσαν καὶ χαρίεσσαν· ἔβρεξε μὲ ὕδωρ ψυχρὸν τοὺς κροτάφους τῆς, τῆς ἐκτύπησε εἰς τὴν παλάμην τῶν χειρῶν τῆς, ἔκαυσε πρὸ τῆς ῥινοῦς πτερὸν φασιανοῦ καὶ κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς. Ἀλλὰ, ἅμα τὸν παρετήρησεν, ἐφώναξε μετὰ σχήματος ἀποστροφῆς.

« Φύγε, ἄθλιε, φύγε καὶ νὰ μὴ σὲ ἐπανιδῶ ποτέ!

Ὁ Κτησίας, ἐκπεπληγμένος εἰς τὸν ὑπερτατον βαθμὸν ἐκ τῶν τόσων σκληρῶν λέξεων καὶ ἀγνοῶν εἰς τί νὰ τὰς ἀποδώσῃ, ἐβρίφη εἰς τοὺς πόδας τῆς, κρατῶν ἐνηγκαλισμένα τὰ γόνατά τῆς καὶ τὴν ἠρώτησε πῶθεν ἡ ἀποστροφή αὐτή.

Ἡ Πλαγκῶν, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἀπὸ ὄχρον μετεβλήθη εἰς κόκκινον καὶ τῆς ὁποίας τὰ χεῖλη ἔτρεμον ἀπὸ ὄργην, ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τὸ περιπαθὲς σφίγγιμον τοῦ ἐραστοῦ τῆς καὶ τοῦ ἐπανέλαβε τὴν σκληρὰν ἐπιταγὴν.

(ἀκολουθεῖ)

ΦΥΣΙΚΟΙΣΤΟΡΙΚΑ.

ΦΑΛΑΚΡΟΚΟΡΑΣ.

Ὁ Φαλακροκόραξ (Cormoran) ὑπάγεται εἰς γένος τι θαλασσίων πτηνῶν, οὐ ὑπάρχουσι περίπου δεκάεπτά εἶδη. Ὁ διαγνωστικὸς χαρακτήρ τοῦ γένους τούτου συνίσταται εἰς τὴν ἰδιάζουσαν διαμόρφωσιν τοῦ ποδός· ὁ ἐξώτατος τῶν δακτύλων εἶναι ὁ ἐπιμηκέστερος καὶ ὀρίζεται ἐξωτερικῶς ὑπὸ μικρᾶς μεμβράνης· ἡ ἀραχνώδης αὕτη μεμβράνη εἶναι πλατεῖα, πλήρης καὶ ὀλόκληρος· ὁ ὄπισθεν δάκτυλος ἔχει τὸ ἥμισυ μῆκος τοῦ μεσαίου, καὶ πάντες οἱ δάκτυλοι ἔχουσι πλατεῖς καμπυλοειδεῖς ἀλλ' οὐ καὶ ὀξείας ὄνυχας, ὁ δὲ μεσαῖος δάκτυλος ἔχει τοσαύτην πυκνότητα, ὅση ἀπαιτεῖται διὰ νὰ κρατῆ ἀσφαλῶς τὴν γλίσχρον ἄγραν ἐξ ἧς τρέφεται. Ὁ φαλακροκόραξ εἶναι ἐξαιρετικὸς κολυμβητὴς καὶ δύτης καὶ καλὸς ἐνταυτῷ τὴν πτήσιν, ἡ δὲ ἀδηφαγία δι' ἣν εἶναι παροιμιακὸς περιβόητος, κρατεῖ εἰς διηνεκῆ ἐνέργειαν τὰς ἰδιαζούσας δυνάμεις, τὰς χορηγηθείσας αὐτῷ παρὰ τῆς φύσεως πρὸς εὐχαρίστησιν τῆς ἀκρόεστου αὐτοῦ ὀρέξεως. Ἀμα ὁ φαλακροκόραξ παρατήρησεν τὴν ἄγραν του, ῥίπτεται ἐπ' αὐτῆς μετὰ καταστρεπτικῆς ταχύτητος, καὶ κατέχει αὐτὴν ἀμέσως ἐν ἀσφαλείᾳ διὰ τῶν πριονοειδῶν ὀδοντώσεων τοῦ μεσαίου δακτύλου του· διὰ τῆς βοήθειας δὲ τοῦ ἑτέρου ποδός ὁ ἰχθύς φέρεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, καὶ τότε δι' ἐπιτηδείας τινὸς κινήσεως ἀναστρέφεται πρὸς τὰ ἄνω εἰς τρόπον ὥστε κρατεῖται ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, χωρὶς τὰ πτερόγυια νὰ φέρωσι τὴν παρὰ μικρὰν ἀντίστασιν. Ὁ φάρυγξ τοῦ φαλακροκόρακος δύναται νὰ ἐκταθῆ ἐπὶ πολὺ, ἐν ἐμπόδιόν τι συμβῆ πρὸς κατάσχεσιν τῆς ἄ-

γρας του. Οἱ φαλακροκόρακες εἶναι κοινωνικοὶ καὶ ἐκτὸς τῆς ὥρας τῆς ὀχρείας ὀδεύουσι γενικῶς ἀγεληδὸν, καὶ πολλάκις ἐν συνοδίᾳ μετ' ἄλλων ἐνύδρων πτηνῶν ἄπερ μένουσιν ἀβλαβῆ ἀπ' αὐτῶν, ἐκτὸς ἐὰν ἡ λαίμαργία τοῦ φαλακροκόρακος τὸν κινήσῃ ν' ἀρπάσῃ ἀπ' αὐτῶν τὴν ἄγραν των. Διὰ τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν πρὸς τὸ ἀγρεύειν ἐπιτυχίαν ὁ φαλακροκόραξ κατέστη ἐν ἄλλῳ στοιχείῳ χρήσιμος ὡς καὶ ὁ ἰεράξ. Ὁ Φάβερ περιγράφων τὸν τρόπον δι' οὗ αἱ ἄγραι ἐξετελοῦντο ἐκφράζεται οὕτως· «Ὅταν ἐκ τῶν οἰκημάτων ἐνθα κρατοῦνται ἐξάγωσιν αὐτοὺς εἰς τὰ ἰχθυοτροφεῖα, δένουσι τοὺς ὀφθαλμούς των, διὰ νὰ μὴ ἐκπληθῶσι καθ' ὁδόν· ὅταν δὲ φθάσωσιν εἰς τοὺς ποταμούς, ἀφαιροῦσι τὰ δέματα καὶ προσάπτοντες περὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ τραχήλου των λωρίον δερμάτινον διὰ νὰ μὴ δύνανται νὰ καταφάγωσι τὸν ἀγρευόμενον ἰχθύν, τοὺς ῥίπτουσιν εἰς τὸν ποταμὸν, ἐκεῖνοι δὲ ἀμέσως καταβυθίζονται ὑπὸ τὸ ὕδωρ, καὶ ἐκεῖ διὰ πολλῆς ὥρας διώκουσι τὸν ἰχθύν μετὰ τεραστίας ταχύτητος· καὶ ἅμα συλλάβωσιν αὐτὸν, ἀναφέροντες εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος καὶ θλίβοντες αὐτὸν ὀλίγον διὰ τοῦ ῥάμφους τὸν καταπίνουσιν, ἕως οὗ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἕκαστον πτηνὸν καταβροχίβει πέντε ἢ ἕξ ἰχθύς· καὶ τότε οἱ ἔχοντες αὐτοὺς, τοὺς καλοῦσιν ἐπὶ τῆς Πυγμῆς, ἐφ' ἧς καταπετῶσιν ἀμέσως, καὶ πάντες, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἐξεμοῦσι πάντας τοὺς ἰχθύς μικρόν τι συντεθλιμμένους ἐκ τῆς πρώτης πρὸς τὴν σύλληψιν προσβολῆς· μετὰ ταῦτα δὲ θέτοντες τὰ πτηνὰ ἐπὶ ὑψηλῆς τινος θέσεως, λύουσι τὸ δέμα ἀπὸ τοῦ τραχήλου των, ἀφίνοντες ἐλευθέραν καὶ ἀνοικτὴν τὴν εἰς τὸν στόμαχον δίοδον καὶ πρὸς ἀμοιβὴν, ῥίπτου-

»σιν εἰς αὐτὰ μέρος τῆς ἄγρας των, ἓνα ἢ δύο ἰχθύς, εἰς ἕκαστον, τοὺς ὁποίους πίπτοντας »εἰς τὸν ἄερα, ἀρπάζουσι μετὰ μεγάλης ἐπι- »τηδειότητος».

Ἡ ὑπὸ τοῦ Φάβερ περιγραφομένη αὕτη ἐργασία κατηργήθη πρὸ πολλοῦ ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ· ἀλλ' ἐν τῇ Κίνᾳ εἶναι εἰσέτι καὶ μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει. Ὁ Κινεζικὸς φαλακροκόραξ εἶναι μελανόφαιος κατὰ τὸ ἄνω τοῦ σώματος, τὰ δὲ κάτω μέρη εἶναι ὑπόλευκα, καὶ ὁ τράχηλος εἶναι λευκός. Ὁ τρόπος καθ' ὃν τελεῖται ἡ ἄγρευσις ἐπὶ τῶν λιμνῶν καὶ τῶν αὐλώνων τῆς Κίνας, καὶ ἡ ἐργασία ἐξηγεῖται ἐν τῷ ἐξῆς ἀποσπάσματι ἀπὸ τῶν τοῦ Λεκόντε, παλαιοῦ Γάλλου συγγραφέως. «Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ οἱ φαλακροκόρακες γυμνάζονται, ὡς οἱ ἄνθρωποι γυμνάζουσι τοὺς Ἰσπανικοὺς κύνες καὶ τοὺς ἱέρακας, καὶ εἰς μόνος ἄνθρωπος δύναται εὐκόλως νὰ οἰκονομήσῃ ἑκατόν· ὁ ἄλιεὺς ἐξάγει αὐτοὺς εἰς τὴν λίμνην, καθημένους ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ σκάφους του, ἔνθα μένουσιν ἡσυχῶ περιμένοντες ἐν ὑπομονῇ τὰς διαταγὰς του. Ἄμα δὲ φθάσωσιν εἰς τὸν ὠρισμένον τόπον, κατὰ τὸ πρῶτον δοθὲν σημεῖον ἕκαστος ἵσταται πρὸς ἰδίαν τινὰ θέσιν, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ἀνατεθὲν εἰς αὐτὸν χρέος. Ἀστειότατον εἶναι κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην νὰ βλέπῃ τις μετὰ πόσης εὐφυΐας μερίζοντα τὴν λίμνην ἢ τὸν αὐλῶνα ὅπου ὀφείλουσι νὰ ἐργασθῶσι· περιτρέχουσι κυνηγῶντες, καταδύονται, ἀναφέρονται ἑκατοντάκις εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἕως ὅτου τέλος εὐρίσκουσι τὴν ἄγραν των· τότε διὰ τοῦ ῥάμφους συλλαμβάνουσι τὸν ἰχθύν κατὰ τὸ μέσον τοῦ σώματος, καὶ τὸν φέρουσιν ἀλανθάστως εἰς τὸν κύριόν των. Ἄν δὲ ὁ ἰχθύς ἦναι κατὰ πολὺ μέγας, βοηθοῦνται ἀμοιβαίως· καὶ εἰς μὲν κατέχει αὐτὸν ἐκ τῆς

κεφαλῆς ἕτερος δὲ ἐκ τῆς οὐρᾶς, καὶ οὕτω φέρουσιν αὐτὸν ἀμφότεροι εἰς τὸ σκάφος· τότε ὁ πορθμεὺς ἐκτείνει μίαν τῶν κωπῶν του, ἐφ' ἧς κἀθηνται, καὶ ἀποβάλλοντες τὸ ἄχθος των, πετῶσιν αὐθις, διὰ νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἐργασίαν των· ὅταν ἀποκάμωσι, τοῖς χορηγεῖ ὁ πορθμεὺς ὀλίγας ὥρας ἀνάπαυσιν, ἀλλ' οὐδέποτε τοῖς δίδει τὴν τροφήν των, ἕως ὅτου δὲν ἀποτελειώσωσι τὸ ἔργον των· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πληροῦσιν ἀφθονωτάτην τράπεζαν· ἡ φυσικὴ δὲ αὐτῶν λαιμαργία οὐδέποτε οὔτε διὰ τῆς ἀνατροφῆς διορθοῦται· διὸ καὶ πάντοτε, ἐνῶ ἄγρεύουσιν, ἔχουσι τὸ αὐτὸ σχοινίον περιδεδεμένον εἰς τὸν τράχηλόν των, διὰ νὰ τοὺς ἐμποδίξῃ τοῦ νὰ καταβροχθίζουσι τὴν ἄγραν των διότι ἀλλέως χορταζόμενοι διὰ μιᾶς, θὰ ἔπαυον τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐργασίας, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπλήρουν τὴν κοιλίαν των.

ΟΡΕΞΙΣ ΕΝΤΟΜΩΝ.

Τινὰ τῶν ἐντόμων τόσον ὀρεξίαν ἔχουσιν ὀρεξίαν, καὶ τόσῳ ταχεῖαν τὴν πέψιν, ὥστε καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ζωὴν τρώγουσιν ἀκαταπαύστως. Ὁ ὅλος βίος των ἐστὶν εὐωχία, ἐν ἣ ὅυτε αἱ παροψίδες ἀλλάσσονται, οὔτε διακοπὴ τις παρεμπίπτει. Πρῶτ', μεσημβρίαν καὶ ἐσπέρας, τὰ στόματά των εἰσὶν ἐμπλεα, συνεχῆς δὲ καὶ ἀκατάπαυστος λήψις τροφῆς εὐνοϊκῆς τέρπει τὴν ἀκόρεστον γευστικὴν των αἴσθησιν. Τὰς πρὸς τροφήν διαιρέσεις τοῦ χρόνου ἀγνοοῦσι. Τοῦ προγεύματος ἀρχοῦνται εὐθὺς ἐκ νεότητος καὶ ἔπαυζ μόνον ἐφ' ὅρου ζωῆς λαμβανόμενος δειλινοῦς ὕπνος, εἶναι μετὰβασιν ἀπὸ τῆς μὲν εἰς ἑτέραν κατάστασιν ὑπάρξεως. Τοῦτο γενικῶς συμβαίνει εἰς τοὺς

σκώληκας τοῦ τυροῦ, τῶν ὁποίων τὰ ὠὰ ἐξ ὧν γεννῶνται ἐναποτίθενται εἰς τὴν ἐξ ἧς ζῶσι τροφήν, ὥστε ἅμα γεννώμενοι εὐρίσκουσι πλησίον των καὶ τὴν τροφήν ἐτοίμην καὶ μόνον ἔργον ἔχουσι τὸ τρώγειν· οὐδεμίαν ἄλλην φροντίδαν οὐδεμίαν ἄλλην ἀπόλαυσιν ἢ ἐνασχόλησιν. Λάβε συγκρίσεως χάριν, χοῖρον· αὐτὸς ἐν τῇ φυσικῇ καταστάσει ὧν τρέχει καὶ ζητεῖ τὰ πρὸς τροφήν ἀναγκαῖα. Ὁ νοῦς αὐτοῦ ἀσκειται ζητῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δρυοβαλάνους, κοχλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο. Ὁ χοῖρος ἐνίοτε ἐξαπλοῦται χάριν ἀναπαύσεως εἰς τὸν ἥλιον καὶ γρυλίζει. Πολλὰς τῆς νεότητός του ὥρας δαπανᾷ εἰς πηδήματα καὶ σκιρτήματα μετὰ τῶν ἀδελφῶν του καὶ ἂν μὴ κλεισθῇ καὶ τραφῇ παρὰ τοῦ ἀνθρώπου, ποτὲ δὲν παχαίνει. Καὶ ἡ ἀγελάς προσπαθεῖ ἀρκετὸν χρόνον νὰ εὐχαριστῇ τὴν αἴσθησιν τῆς γεύσεως. Ὅ,τι ἀνεξαρτήτως τρώγει, ὕστερον μύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιθεωρεῖ ἀναπηρυκῶσα.

Διὰ σταθερὰν ὄρεξιν, ἕμμονον εἰς τὸ φαγητὸν προσοχὴν εἶναι ὁ σκώληξ τοῦ τυροῦ καὶ τῶν διεφθαρμένων ὑλῶν. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν σκώληκος εὐρίσκόμενα τὰ ἔντομα ἐξοδεύουσι πολὺ μεγαλειτέραν ποσότητα τροφῆς, σχετικῶς μὲ τὸν ὄγκον τοῦ σώματός των καὶ πρὸς ἄλλα ζῶα μεγαλήτερα. Τινὲς κάμπαι τρώγουσι καθ' ἑκάστην τὸσα φύλλα ὅσα αὐταὶ σταθμίζουσιν, ὅπερ εἶναι τὸ ἴδιον ὡς ἐάν, ἄνθρωπος ζυγίζων πεντήκοντα ὀκάδας, ἔτρωγε 209 μηρῶν κρέατος ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος. Ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις χρυσαλλίδες μένουσαι κατὰ τοῦτο ὀπίσω τῶν κάμπων. Οἱ σκώληκες τῶν μυιῶν τοῦ κρέατος παρατηρήθησαν τριπλασιάσαντες τὸ βῆρος των ἐντὸς ἡμισείας ὥρας. Ὡς δύναται τις ἴσως νὰ περιμένῃ, τὰ τοιαῦτα ζῶα εἰς τὴν δευτέραν αὐτῶν περίοδον τῆς ὑπάρξεώς των τρώγουσι πο-

λὺ σμικρὸν ποσὸν τροφῆς. Ἡ ἀδηφάγος κάμπη, ὅταν γείνη ψυχῆ, βυθίζει τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης τῆς εἰς τὸ μέλι. Ὁ σκώληξ ὅταν μεταμορφωθῇ εἰς μυῖαν, εὐχαριστεῖται προσεγγίζων ὀλίγον τὴν προβοσκίδα. Ὑπάρχουσιν ὅμως πολλὰ ἔντομα εἰς κατάστασιν ἀνωτέραν τῶν ἀπλῶν χρυσαλλίδων καὶ διακρινόμενα εἰς τὸ φαγητόν. Ὁ ἀντιλέων τρώγει καθ' ἡμέραν ὅσον τὸ μέγεθός του. Ἄλλ' ἂν καὶ τόσον ἀδηφάγα, δύναται ἐξ ἴσου καὶ νὰ νηστεύωσι. Τοιαῦτα παραδείγματα χορηγεῖ ἡμῖν ἡ ἐντομολογία τῶν Σπένση καὶ Κίρβους, ὅπου ἱστορεῖται ὅτι μίᾳ ἀράχην ἠναγκάσθη νὰ νηστεύσῃ ἄνευ βλάβης ἐπὶ 40 μῆνας· καὶ εἰς κἀνθαρος ἐπὶ τρία ἔτη νηστεύσας διετηρήθη ζῶν. Ἄλλος συγγραφεὺς λέγει, ὅτι προσηλώσας εἰς τὴν αἰχμὴν βελώνης ζῶν ἄκαρι (σκώληξ μικρὸς κοινῶς καλούμενος πηδοῦλι) παρετήρησεν διὰ τοῦ μικροσκοπίου ὅτι διετηρήθη εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ 44 ὄλας ἐβδομάδας.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι σχεδὸν παμφάγος καὶ διὰ τεχνητῶν μέσων εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐξάγῃ καὶ ἐτοιμάζῃ τροφήν ἐκ παντοειδῶν ζῶων καὶ φυτῶν· ἐνῶ τὰ ἄλλα ζῶα περιορίζονται ἐν γένει εἰς τὰ φύλλα, τοὺς καρπούς καὶ τὰ σπέρματα τῶν φυτῶν. Δὲν ἔχει οὕτω ἐν τοῖς ἐντόμοις. Τινὰ ἐξ αὐτῶν ζῶσιν ἐκ φύλλων ἄλλα προτιμῶσι τὴν ἐντεριώνην (ἡ ψύχα τοῦ δένδρου), καὶ τινὰ μόνον τὸν φλοιὸν ἐγγίζουσιν. Ἡ μέλισσα συλλέγει μέλι, ὀλίγα δὲ προσμηθεύονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐμβυθιζόμενα εἰς τὸ ὄζος.

Ζήτημα εἶναι ἂν τὸ τρώγειν ἀκαθαρείας εἶναι προνόμιον τοῦ ἀνθρώπου· πλὴν τινὰ ἔντομα ἔχουσιν ὀρέξεις βδελυρωτάτας. Ὑπάρχει εἰδὸς τι πολὺ καταδιωκόμενον καὶ ὅμως πολὺ ὠφέλιμον, οἱ ἐν τοῖς μαγειρείοις συχνάζοντες μέλανοι κἀνθαροι, οἵτινες ἐξεργόμενοι τῶν

φωλεῶν των, ἅμα ἢ ῥυπαρὰ μάγειρος μετέβη εἰς ὕπνον, καὶ καθαρίζουσι τὸ πάτωμα ἀπὸ παντὸς ῥιφθέντος ὑπὸ τοῦ μάγειρου.

Ἄλλα ὅμως ἔντομα κατοικίδια εἶναι ἀναμφισβητῆτως ἐνοχλητικά. Ἐν τούτοις περιέργον εἶναι νὰ βλέπη τις ζῶα προτιμῶντα τὰς ξηρὰς οὐσίας ὡς τὰς τρίχας, τὸ ἐριούχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐν εἶδος προσπαθεῖ νὰ γεμίξη τὴν κοιλίαν του διὰ κερατίνης ὕλης, ἣν θεωρεῖ ἀξιόλογον φαγητόν. Ἐκ τῶν τρεφομένων ἐκ κρέατος τινὰ περιμένουσιν ἕως οὗ τὸ ζῶον ἀποθάνῃ. Ὁ οἰστρος (βοϊδόμυια, στρίγγλα) εἰσδύει ὑπὸ τὸ δέρμα τοῦ βοῦς, ὅπου ἐργαζόμενος τρέφεται διὰ τῆς ἐργασίας.

Ὁ ἰχθυόμομος (εἶδος ἐντόμου) ἐνοικεῖ καὶ διατρέφεται εἰς τὸ ζῶον σῶμα τῆς κάμπης καὶ τόσον καλῶς κατατρώγει τὸν οἶκον, ὥστε εἰς τὸν βόμβυκα ἔν ὑφαίνει, ἅμα ἀνοιγόμενον παρατηροῦμεν ἰχθυόμομον ἐξερχόμενον ἀντὶ χρυσαλλίδος ἢ ψυχῆς. Ἄλλα, ὡς ὁ περιπλανώμενος κἀνθαρς, κτείνουσι καὶ τρώγουσιν εὐθὺς τὸ θῦμα.

Περὶ τῶν κανθάρων τούτων διηγοῦνται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον. Κύριός τις ἐκδρομὴν ποιήσας πρὸς ἄγραν κανθάρων, ἔφερε δώδεκα τοιούτους εὐμεγέθεις. Ἐπειδὴ, ὡς ἐπίστευεν, εἶχε φρονεῦσαι αὐτοὺς, τοὺς ἔθηκεν ἐντὸς καδίσκου ὅτε ὅμως τὴν πρωίαν ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν ἄγραν τοῦ ἐξεπλάγη μεγάλως μὴ εὐρῶν ἢ ἓνα μόνον τὸν μεγαλειότερον, ὅστις ἔκειτο εἰς γωνίαν τινα ἐξογκωμένος κατὰ τὴν ὀσφύν. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς μεγάλην πείναν αἰσθανθεὶς κατέφαγε τοὺς λοιποὺς, οἵτινες ὑπέστησαν τὸ δυστύχημα ὡς ἀδυνατότεροι.

Ὁ χρόνος καθ' ὃν τὰ ἔντομα τρέφονται εἶναι ποικίλος. Εἶναι πάντῃ ἀπατηλὸν νὰ ὑποθέτωμεν ὅτι ὁ ἥλιος διεγείρει ὅλον τὸν κόσμον φεῖς ζῶην. Πλήθος ζωῶν ὡς καὶ ζῶων ἐξέρ-

χονται μόνον ἐν καιρῷ νυκτός· κατακλίνονται ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ εὐθὺς ὡς νυκτώσῃ, ἐξέρχονται εἰς θήρευσιν τροφῆς.

B. A.

ΠΟΡΦΥΡΑ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

(Κατὰ τὸν ἦχον : *Addio del passato bei sogni ridenti.*)

ΤΡΑΥΙΑΤΑ.

Ἦ πόσον ταχέως παρήλθον οἱ χρόνοι
Ἐλπίδων ὠραίων, ὠραίων ὄνειρων.
Φεῦ! ἥδ' ἡ ἀνάμνησις ἔμεινε μόνη
Ἐσχάτη ὁσμὴ εἰς φιάλιον μύρων.

Οὐδὲν τὴν καρδίαν μου ἤδη εὐφραίνει
Οὐδὲν τοὺς προτέρους παλμούς της κινεῖ.
Εἰς πᾶσιν τοῦ κόσμου χαρὰν ἤδη ξένη
Ἡδύνεται μόνον πικρὰ νὰ θρηνῇ.

Τὸ ῥόδον δὲν θάλλ' εἰς τὴν ὄψιν μου πλέον
Εἰς πῦρ δὲν ἀστράπτει τὸ ὄμμα μου πλέον
Βαθεῖ' αὐλακόνει ῥυτίς τοὺς κροτάφους
Καὶ τέρψις κρυφία μὲ σὺρ' εἰς τοὺς τάφους.

Ἦ! ναί, θ' ἀποθάνω, ἀφοῦ ἡ καρδία
Ἄπέθανε, τί ὠφελεῖ ἡ ζωὴ;
Εἰς στήθη ὡς μάρμαρον μνήματος κρύα
Ἄς λείψῃ ἡ εἴρων τοῦ βίου πνοή.

Π. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

ΜΑΥΣΑΦΙΟΝ

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς πριῶν βασιλισσῆς

Α Μ Α Λ Ι Α Σ.

Τὰ εἰρήνια κ' ἡ τέσσαρα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους
Κατεκάλυπτον ἡρώων Τουρκομάχων τόσους τάφους
Κ' ἡ Ἑλλάς νεκροταφεῖον συντριβὴν ὑπὸ βαρβάρων.
Μετὰ πόλεμον αἰῶνων παριστάκετο τεσσάρων.

Τῶν αἰῶνων δὲ τὸν πῶτον

Καταβάς νὰ ἐκπληρώσῃ νεαρὸς ἦλθεν ὁ Ὀθων.

Ἦθες ἔπειτ', Ἀμαλία, νύμφη του καὶ τῆς πορφύρας
Καὶ τοῦ σκήπτρου Σας ἡ αἴγλη τοὺς βαρβάρους ὀλετήρας
Ἄπεσόθησεν ἐντεῦθεν' καὶ ἡ Ἑλλάς τοῦ Κωνσταντίνου
Ἐπακείδε τὴν πορφύραν ἐπὶ θρόνου σαπυφεινίου
Τὰς πτυγὰς τῆς νὰ εἴσιγῃ
Καὶ τὸ Ἔθνος ζῶν νέαν ἄφθιτον νὰ ἀπαυτίθῃ.

Τῆς ζωῆς του, Σεῖς, τὰ βάρβαρα, Σεῖς, ἐπῆξατε οἱ προῶτοι

Ἄστε γενεὰ ἡρώων στέμματα Σὰς ἐκλιροδοτεῖ

Ἄλλ' ἡ γενεὰ ἐκείνη ἐξητλείτο ἡ γενναία,

Καὶ τὴν διεδέχθη ἄλλη, ὅπως ἀπίρος καὶ νέα,

Καὶ ὡς νέα ἠπατήθη

Χύσασα πολλὴν πικρίαν εἰς τ' ἀγνώστατά Σας σῆθη.

Σὰς ἐξόρισεν ἀδίκως—ὄχι Ἑλλήνος καρδία! —

Ἄλλὰ μαύρη τῶν ἐχθρῶν που συστρά βαιδιουργία.

Καὶ μακρὸν πατριῶδος φίλης—γῆς φιλάτης Ἑλληνίδος—
Ἦρῃ φέροντες βαρβάρως ἐσχισμένης ἀλουργίδος,

Ἦχεσθε καὶ ἐποθεῖτε

Ἀξέουσαν, Σεῖς, τὴν Ἑλλάδα καὶ μακροθεν νὰ ἰδῆτε.

Μαργινοῦμενοι μακρὰν τῆς μαρμαρῶν τῆς νοσταλγίας,

Δὲν ἀνολίξατε τὸ στόμα εἰς ἀράς καὶ βλασφημίας,

Ἄλλ' ἐκλείσατε τὸ ὄμμα τὴν Ἑλλάδα εὐλογοῦντες,

Τὰ παρὰφερόντα τέκνα τῆς Ἑλλάδος συγχωροῦντες

Κ' ἐξεπνεύσατε μὲ μόνον

Τὸν βαρὺν τῆς ἐξορίας καὶ τῆς νοσταλγίας στόνον.

Καὶ θανόντες τὴν Ἑλλάδα, Ἀνακτές τῆς, συγχωρεῖτε,

Καὶ τοὺς νέους Ἀνακτές τῆς εὐχεσθε καὶ εὐλογεῖτε

Εὐχεσθε τοὺς τόσους πόθους τῶν μεγάλων καρδιῶν Σας

Πληρουμένους ν' ἀπολαύσῃ Ἔθνος τὸ ἀγαπητὸν Σας

Ἄστε φέροι εἰς τὴν στήθη

Δι' Ἰγῆς τὸ πρῶτον σέβας κ' ἐνωεὶ ὅτ' ἠπατήθη.

Ἄναπαύθητε, Μονάρχαι, μακρὰν γῆς ἠγαπημένης

Ἦγαπήθητε! καὶ ἴσως, ἴσως μεταμελουμένης

Τῆς φιλάτης Σας Ἑλλάδος, τὰ ὅσα Σας ζήτηθῶσι

Κ' εἰς τοῦ Κέκρωπος τὴν χόρσαν, ποθητὰ μεταταφῶσι

Ἐντὸς μαυσοδείων νέων

Μεταξὺ τῶν Μαυσοδείων τῶν Ἑλλήνων τῶν ἀργαίων.

(Ἐπεκδόμη).

ΤΟ ΞΙΦΟΣ.

Πλούσιος σκληροκάρδιος

Οίκισκον εἶχεν εἰς πτωχὸν
Ἄγωνιστὴν μισθώσει.

Τὸν γηραιὸν κατέτρυχον
Αἱ σύντροφοι τῶν δυστυχῶν,
Αἱ μέριμναι καὶ νόσοι

Ἡ νοσηρὰ ἐφθασεν,
Ἐκοίτετο μὲ πυρετὸν,
Οἰκτρὸς, βαρυστενάζων.

Ὁ πλούσιος δ' ἐνέκειτο
Τὸ μίσθωμά του ἀπαιτῶν,
Ἡ ἐξελεθε! φωνάζων.

Εἰς τὴν μορφὴν τοῦ γέροντος
Ἐζωγραφίζετο δεινὴ
Ἀπόγνωσις, ὀδύνη.

Ματαίως καθικεύτευσεν
Αὐτὸν οἰκτίρων νὰ φανῆ,
Μικρὸν νὰ περιμείνῃ.

« Κτήματα ἔχεις ἄπειρα,
Καὶ εὐχομαι εἰς τὸν Θεὸν
Νὰ μὴ σὲ τὰ στερήσῃ.

Πλὴν μὴ ἐκβάλης σήμερον
Εἰς τὰς ὁδοὺς τὸν γηραιὸν
Ὅστις βίγοι καὶ φρίσσει. »

— « Ἄηροι! ἐκεῖνος ἔκραξε,
Νὰ εὐρω παρὰ τῷ κριτῇ
Τὸ δίκαιόν μου τρέχω.

Πλὴν πρότερον ἅς ἴδωμεν,
Κειμήλιον δὲν ἔχεις τι ; »
— « Τὸ ξίφος τοῦτο ἔχω.

« Μ' αὐτὸ Πατρίδος ἔσφαξα
Ἐχθροὺς, καὶ εἰς τὸν θαυμαστὸν
Διέλαμψεν ἀγῶνα.

Αὐτὸ ἔχω καὶ τέκνον μου,
Αὐτὸ παρήγορον πιστὸν
Εἰς πᾶσαν ἀλγηδόνα.

« Λειπόψυχος ἐνίοτε
Κεῖμαι σχεδὸν ἄνευ πνοῆς,
Καὶ λέγω, ἀποθνήσκω.

Τὸ ξίφος μου ἐθώπευσα ;
Θέρμην αἰσθάνομαι ζωῆς,
Δυνάμεις ἀνευρίσκω !

« Εἰς τ' ὄμμα, εἰς τὰ στήθη μου
Ἀρχαίου ἐνθουσιασμοῦ
Σπινθῆρας ἀναφλέγει.
Εἶν' ἡ κλαγγὴ του εὐγλωτος,
Καὶ εἰς ἡμέρας μαρασμοῦ
Τιμὴν καὶ δόξαν λέγει ! »

— « Ἔστω καὶ τοῦτο ! φέρε το,
Παρὰ τὸ τίποτε πολὺ
Εἶναι καὶ τοῦτο ἤδη. »

Ὁ γέρον ἀνεστέναξε,
Τὸ ξεκρεμάζει, τὸ φιλεῖ,
Καὶ τοῦ τὸ παραδίδει.

Τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα
Αὐτὸς τοῦ κόσμου τοῦ φθαρτοῦ
Ἀφῆκε μετ' ὀλίγον.

Ὁ Οὐρανὸς γηθόσυνος
Ἐδέχθη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ,
Τοὺς κόλπους του ἀνοίγων.

Ἐκτοτε εἰς τὸν πλούσιον
Ἐπῆλθε συνεχῆς, μακρὰ
Σειρὰ δυστυχημάτων.

Ζημίαι ἀλλεπάλληλοι
Τῷ ἦλθον, κ' ἔπιε πικρὰ
Ποτήρια θανάτων.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἐτάνασε
Τὸ δρέπανόν της φοβερὸν
Φθισίμβροτος χολέρα.

Δύο του τέκνα φίλτατα
Εἶδε νεκρὰ αὐθημερὸν,
Καὶ τὴν αὐτῶν μητέρα.

« Ὅλα τυφλὰ τὰ ἔργα του
Ἀπέβαινον, ἀνωφελῆ
Θεὸς δὲν τὰ ἠλόγει.
Ἐν δὲ μετ' ἄλλο ἤρχισε
Τὰ κτήματά του νὰ πωλῆ,
Τὰ ἔτοιμα νὰ τρώγῃ.

Ὠραία μία ἔπαυλις
Ἐκ τῆς οὐσίας τῆς λοιπῆς
Τῷ εἶχεν ἀπομείνει.
Καταφυγὴ καὶ ἄσυλον,
Τοῦ βίου του ἦτο ἐλπίς,
Ἡ ἔπαυλις ἐκείνη.

Εἰς κόμην πλησιόχωρον
Ἀπῆλθεν ἡμερῶν μιᾶ,
Κ' ἔως νὰ ἐπιστρέψῃ,
Φεῦ ! ἡ Ὠραία ἔπαυλις
Ἐξέλιπε πύραυλόν
Τὴν εἶχε καταστρέψει !

Ὡς εἶδε τοῦτο, δύσμοιρος,
Βαρὺν ἀφῆκε στεναγμὸν
Καὶ καρδιοσπαράκτην.
Καὶ νὰ σκαλίξῃ ἤρχισε
Παράφρων καὶ μετὰ λυγμῶν
Τοῦ οἴκου του τὴν στάκτην.

Τί εἶδεν ἐκεῖ ἄρα γε ;
Τί βλέπει ἀσκαρδμυκτὴ,
Ἀγριωπὸς τὸ ὕφος ;
Στιλπὸν τι πράγμα, μέταλλον ..
Τοῦ γέροντος, θεὰ φρικτὴ !
Ἀγωνιστοῦ τὸ ξίφος !

« Ὡ ! εἶναι Δίκη ! ἔκραξεν
Ἐλθὲ, ἐλθὲ, ὑστερινόν,
ὑπόλοιπόν μου κτῆμα ! »

Καθ' ἑαυτοῦ τὸ ἔστρεψεν,
Κ' αἰμόφυρτος εἰς ταπεινὸν
Κατεβιάσθη μνημα.

I. ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΧΡΥΣΙΟΝ.

ὦ χρυσίον ! ὦ χρυσίον !
Τὴν ζωὴν ἐσὺ χαρίζεις
Καὶ τὰ παντὰ σὺ στηρίζεις.
Τ' ὄνομά σου εἶνε θεῖον !

Ἡ στιλπνὴ γλυκεῖα μορφὴ σου
Πόσον πάλαι τὰς καρδίας !
Καὶ ἀπείρου θυμηδίας
Τὰς πληροῖ ἢ ὑπαρξίς σου.

Βασιλεῖς ἐσὺ 'ς τὸν θρόνον
Αὐτοκράτορας καθίζεις,
Καὶ τὰ σύμπαντα ὀρίζεις
Μὲ τὴν ὄψιν σου σὺ μόνον.

Ἡ κλαγγὴ σου καταπαύει
Πάθη, ἔριδας, πολέμους,
Καὶ νικᾷ καὶ τοὺς ἀνέμους
Καὶ θαλάσσας καὶ πελάγη.

Παντοδύναμον κινεῖσαι
Εἰς ὀλόκληρον τὴν σφαῖραν,
Καὶ τὴν νύκτα εἰς ἡμέραν
Μετατρέπεις ὅπου εἶσαι.

Πόλεις, κράτη σχηματίζεις
Στιγμιαίως μετὰ βόμης.
Διὰ τῆς δυνάμεώς σου μόνης
Πάλ' αὐτὰ ἐξαφανίζεις.

Ἀγενῆ τὸν μεταβάλλεις
Εἰς ἱππότην καὶ μαρμαζόν
Καὶ τὸν Τούρκον εἰς Ἑγγλέζον
Ὅταν σὺ μόνον προβάλλῃς.

Τὰς πατρίδας, φεῦ! πολλάκις
 Ἐξ αἰτίας σου πωλῶσι
 Συνειδήσεις σιωπῶσι
 Ὅσον τὸν βωμόν σου ἀπειράκις.

Τὸν Χριστὸν ἐσὺ πρὸ χρόνων
 Ὅσον τὸν σταυρὸν σκληρῶς ἐκρέμας
 Καὶ τὸ θεῖον Ἄυτοῦ δέμας
 Λόγγης ἔλαβε τὸν πόνον.

Ἄνευ σοῦ οὐδ' ἓνα βῆμα
 Ἐξ ἡμῶν οὐδεὶς προβαίνει,
 Κ' ἡ ἰσχὺς σου μόνον μένει
 Ὅσου Ἰννητοῦ τὸ κρῶν μνήμα.

Π. Κ. Β.

ΛΥΣΕΙΣ.

τῶν ἐν τῷ 9ῳ Φυλλαδίῳ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Αὐλός—Ἄυλος.

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΥ.

Θ Υ Ρ Α
 Υ δ ω ρ
 Ρ ω μ η
 Α ρ η ς

ΛΟΓΟΓΡΙΦΟΥ.

Μηδενὶ πονηρῷ συγκατοικήσης.

ΓΡΙΦΟΥ.

Φεῦγε τ' ἀτομικὰ πάθη

τοῦ ἐν τῷ 10ῳ Φυλ. αἰνίγματος

Πυρετός.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἐγενήθηκα πρεσβύτερος ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς
 μου
 Καὶ εἰς τὰς συνελεύσεις των τοὺς ἔχω ὀπα-
 δούς μου.
 Εἰς τὸ μεσαίτατον οἰκῷ τοῦ Οὐρανοῦ σημείον
 Μετὰ ἀστέρων τῶν λαμπρῶν σωμάτων οὐ-
 ρανίων.

Ἐκεῖ φυλάττω πάντοτε ὡς εἰς τῶν ἐπι-
 σήμων
 τρεῖς ἀδελφούς ἐκ δεξιῶν καὶ τρεῖς ἐξ εὐω-
 νύμων
 Εἶμαι ἀρχὴ τῆς Ἀρετῆς καὶ τέλος τῆς Κα-
 κίας
 Καὶ μάστιγξ ἀνυπόφορος τῆς πρώτης ἡλικίας.

Μὲ ἔχουν ὅλ' οἱ βασιλεῖς στολὴν εἰς τὸν
 λαιμόν των
 Καὶ ὅλ' οἱ Αὐτοκράτορες ἐπὶ τῶν κεφαλῶν
 των
 Φιλοτιμήσου, ἄνθρωπε, ὀργήγορα νὰ μ' εὔρης
 Θὰ σὲ νομίσουν ἀμαθῆ ἂν ἴσως δὲν μὲ ξεύρης.

Περὶ ἐμοῦ καὶ τοὺς βωβούς ἂν ἴσως ἐρω-
 τήσης
 τὸ ὄνομά μου θὰ σοῦ ποῦν ἂν τοὺς παρακι-
 νήσης.

Π. Α. Χ.